7.6.2025 Kringloop der ziel

Inbox

Search for all messages with label Inbox

Remove label Inbox from this conversation

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 7:36 AM (2 hours ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, altarry, kick, tulsi.gabbard

zijn wij er dan van verwijderd? Waar is het begin en waar het einde? Zoo had ik kunnen doorgaan en duizend vragen stellen, maar niet één werd beantwoord. Een dichte sluier bedekte alles en ook mijn eigen leven. Ik stond voor een mysterie. Ik vond mijzelf een probleem, omdat ik mij niet doorgrondde. Zou ik . mijzelf eens leeren kennen? In niets was ik nog bewust, in alles ' en alles onbewust. Altijd was daar dat geheimzinnige, die onbekende kracht, die mijn leven bestuurde. ik zou gek worden wanneer ik nog langer doorging. Houd op, Lantos, houd op, je vraagt teveel. Leef je leven zooals Rooi en anderen en je zult gelukkig zijn!

Ik zag omhoog. Daarboven, achter dat strakke paarsblauwe kleed van het uitspansel, lag het geheim. Daar leefde God en daar was Zijn hemel. Daar zouden wij eens komen, eens, om te worden berecht. Ik zou heel veel straf ontvangen, zou branden en verdoemd worden, want ik had niet als een heilige geleefd; integendeel, er vroolijk qp los geleefd. Dat was blijkbaar de bedoeling niet. Men moest bidden, veel bidden en dat deed ik in het geheel niet. Ook aan. de armen had ik niets gegeven, ik leefde alleen voor mijzelf. Dat waren allemaal zonden en daarvoor zou ik moeten boeten wanneer ik aan dien .kant leefde, als dat tenminste waarheid was, want dat moest ik nog afwachten. Niemand wist het.' Ik stond als een heiden aangeschreven, als een ongeloovige en dat was verschrikkelijk. Als ik verder leefde, zou mijn lichaam dat eeuwige vuur moeten doorstaan. Voor die paar zonden die ik had misdreven. Het was afschuwelijk.

Men noemde Hem een God van Liefde, maar was dat liefde om Zijn kinderen te verdoemen? Ik rilde van dien God, Dien de geestelijken kenden en van wien de Bijbel sprak. Begon ik geloovig te worden? Ik begon tenminste over godsdienst te denken.

Ik droomde niet meer, maar analyseerde. **In mij veranderde er iets, iederen dag, maar tot stellig weten kwam ik niet.** Moest ik op deze wijze door te denken, bewust worden? Steeds vroeg ik mij dit af. Daarachter, dáár lag het, dáár leefde het, dáár was God. Wat een uitgestrektheid! 0, die ontzaglijke ruimte; ik voelde mij klein worden. Hij, de Schepper van al dit leven, van

68

hemel en aarde, had zich in een waas gehuld. Hij bleef onzichtbaar voor iedereen. En de menschen wilden Hem zoo heel gaarne kennen, ook ik. Alles daarboven leek mij onbegrensd, geen einde zag ik. Daar achter klopte het hart van God voor al Zijn kinderen. Ik hoorde het echter niet kloppen, hoe ik mij ook inspande te luisteren. Deugde mijn gehoor niet voor Zijn machtig geluid? Of stelde ik mij verkeerd in? Moest ik mij instellen zooals ik mijn kunst beleefde? Veel menschen vroegen zooals ik: waarom en waarvoor dit leven, waartoe die onrechtvaardigheid, al dat verschrikkelijke op deze aarde? Menschen baden tot Hem en kregen geen antwoord. Menschen riepen en schreeuwden om hulp en kregen geen gehoor. Ze leefden in smart, leed en ellende, honger en koude en vroegen om daarvan verlost te
I
mogen worden, maar het gebeurde niet. Ook zij, die iederen dag ter kerke gingen, baden onafgebroken, ook hun gebeden werden niet verhoord en ook zij vroegen waarom en waarvoor. Er kwam geen einde aan al hun leed. Geen God van liefde greep in en riep den heerschers een halt toe, Hij liet hen doorgaan menschen levens te vernietigen. Toch was Hij een God van Liefde. Onbegrijpelijk, Hem als een God van Liefde en rechtvaardigheid te erkennen. Op geen enkele vraag vernam men een krachtig ja of neen. Alles bleef in dat onzichtbare waas gehuld en men kwam er niet achter. Was dit het onbewuste leven? Was God een onbewust iets? Zag ik het verkeerd? Was ik in opstand? Voelden niet alle menschen zooals ik? Zochten zij niet naar' het ware en waarachtige leven? Of was ik een uitzondering? Zou de mensch uit dezen chaos zijn weg moeten vinden?
Men moest gelooven, zei men, dan kwam men tot de waarheid. Ik tuurde en tuurde lang omhoog, doch ik vond God niet. Het bleef daarboven strak, geheimzinnig en onvoelbaar. Mij grijnsde de diepte van het heelal tegen, welke voor geen mensch te doorzien was. Het bleef blauw. Alleen in den nacht was er het leven der sterren te zien. Maar ook daar begrepen de geleerden niet , veel van. Lag daarin het geheim van de geheele schepping? Geleerde had ik moeten worden, want de wetenschap interesseerde mij sterk. Duizenden jaren zocht de mensch, vroeg men
69
"waarom en waarvoor". Hoelang zou men nog moeten vragen? Wanneer zou het oogenblik komen, dat God sprak: "Zie, Ik leef. Voel, dat Ik u allen lief heb, dat Ik alles leid en bestuur, was gij niet begrijpt, noch omvatten kunt." Ik zou het niet meer beleven, daarvoor was mijn leven te kort. Wellicht was ik morgen reeds dood en dan zou al dat vragen en smeeken' om waarheid voorbij zijn. De mensch had een ontzaglijke macht en toch was hij een wezen van een oogenblik. Die men gisteren ontmoette, was er vandaag niet meer, want de dood had hem geroepen. Hij was in den hemel of zou eeuwig branden in de hel.
Dood, ja, wat was eigeqlijk dood? Een woord met een afschuwelijken klank. Ik begreep den dood niet, evenmin de andere

problemen. Drie problemen had ik: den dood, God en mijn eigen
leven. God was voor mij het grootste raadsel. Hij schiep iets
machtigs en liet het sterven. Wanneer ik iets schoons tot stand
had gebracht, bewonderde ik het uren lang en kon er nooit genoeg
van krijgen, .steeds moest ik het bewonderen. Wat was echter
mijn schepping in vergelijking met die van Hem? Immers
niets. Hoe verbazingwekkend is zijn schepping, de mensch, het
dier en al het andere leven. Doch het schoonste van al het geschapene
is de mensch. Maar die ging dood en zou vergaan tot
stof, tot niets. Maar waarom had Hij d~n den mensch geschapen?
Ik kon zien, ik kon hooren en voelen en ik kon gaan waarheen
ik wilde. Alles aan den mensch was volmaakt en toch moest
hij eenmaal sterven. Nog erger, daarna zou hij moeten branden!
Voor de kleine zonden, die de mensch bedreef, moest hij
ook nog boeten. **Ik leed er onder en vond het vonnis te hard.**
Kon dit leven dan een doel hebben? Voor mij was dit alles
een marteling, een ondoordringbaar iets. Hoe zou ik Gods
woord kunnen aanvaarden, nu ik dit zoo in mij voelde? Te gelooven
en niet begrijpen, alles voetstoots aanvaarden, dat' bleek ·
mij onmogelijk.
Roni was als een adonis, zijn lichaam was aantrekkelijk, toch
, toch
zou ook hij eens sterven. Het speet mij voor hem, toch gunde ik
hem het leven niet. In zijn dood zag en voelde ik rechtvaardigheid.
Nog eenige jaren en dan was ook zijn schoonheid voorbij.
70
Hij benijdde mij mijn kunst en succes. Hoe kon God zoo'n karakter
in hem leggen? Een volmaakt lichaam en toch een beest.
Want een beest was hij ontegenzeggelijk. Elke vrouw, die met
hem in aanraking kwam, was onherroepelijk verloren. Hij zoog
haar leeg en smeet haar dan van zich af. Was dat Gods wil?
Waarom gaf hij dat dier zulk een macht om te vernielen en te
breken? Wanneer ook hij niet zou sterven, wellicht was ik dan
in staat hem te dooden. Dan was er geen leed en geen smart en
werden er geen onschuldige harten meer gebroken. Maar ook hij
zou sterven, dat stond vast.
Zie, daarvoor alleen reeds kon ik God weer dankbaar zijn. Alleen
in dat ééne was God· volmaakt en rechtvaardig. Niemand, geen
mensch of dier kon in leven blijven, het leven behouden. Alles
ging dood en moest vergaan. Niet alleen had God Roni zijn
schoonheid gegeven, maar ook nog prachtige gaven, die hij verknoeide.
Niets kwam er van zijn kunst terecht, hij leefde zich
uit en bracht niets dan ellende. Zóó was mijn vriend Roni en toch
was hij een begenadigd menschenkind.
Is God niet onbegrijpelijk? Wie zou Hem kunnen begrijpen?
Druischte zoo iets niet tegen alles in? Zoo'n diermensch als Roni
was, liet men zijn gang gaan, hij kon maken en brekén wat hij
wilde. Welk een verschrikkelijke onrechtvaardigheid! Anderen
zouden iets schoons tot stand kunnen brengen, wanneer een dergelijk
kunstgevoel in hen lag. Velen hunkerden er naar en toch -

ontvingen zij niets van die heerlijke eigenschappen. Ook dit was voor mij een raadsel. In mijn jeugd reeds kwamen zulke gedachten in mij op en vroeg ik mij af, waarom de één zooveel aardsch geluk kreeg en de ander honger en ellende moest lijden. Nog meer vragen voelde ik in mij komen, maar het was nu eenmaal onbegonnen werk nog langer vragen te stellen.
Ik voelde mij nu wat rustiger en niet meer zoo gejaagd. Dit nadenken in de vrije natuur had mij rust geschonken. Dat philosopheeren

jan 2021 — 1. **over wijsgerige vraagstukken handelen; wijsgerig een stof behandelen**; 2. diep nadenken, peinzen: hij loopt de hele dag te philosopheren. < > ...

was goed voor mij, het bracht mij in een betere stemming.
Het was reeds laat in den namiddag, voor ik naar huis terugkeerde. Ik wilde met een nieuw beeld beginnen en zou Marianne
TL
:.
straks tentoonstellen. Wat zou ik thans uitbeelden? Iets wat mij tot de hoogste inspiratie zou voeren. Uit mijn diepste innerlijk kwamen gedachten in mij op, waarvan ik huiverde. Zoo iets scheen mij ondenkbaar. Hoe zou ik Hem moeten uitbeelden? Ik kende Hem niet, voelde Hem niet en begreep niets van Hem. En ik moest Hem voelen, geheel kunnen doorvoelen, wilde ik er iets van terecht brengen. Maar in mij lag ook nog de gedachte aan den dood, die verschrikking, die een mensch het leven afsneed en ook hem wilde ik uitbeelden. De dood, die gedachte kwam in mij op, zou een prachtig stuk worden, een scheppings-
. product van de hoogste orde. Maar ik voelde nog een ander plan opkomen en dat scheen mij nog meer aan te trekken. Ik zou een adonis maken en hem laten sterven. Roni zou dit moeten voorstellen, in hem lag het leven en de dood. Hoe zou ik deze beide kunnen verbinden? Lang dacht ik na om het gehele te doorvoelen. Hoe schoon waren deze gedachten; ik vond mijzelf een genie in het denken. De dood en Roni, en God als Schepper van deze groep. Hoe diep gedacht was het geheel. De menschen zouden in aanbidding nederknielen, wanneer het mij zou gelukken het werk tot stand te brengen. Ik voelde de beteekenis reeds van dit beeld.
Voor mij was het God, het leven en de dood. Het kon niet mooier, niet dieper, niet volmaakter zijn. Ik keerde terug naar de plaats waar ik vandaan kwam om verder na te denken.
De natuur moest mij helpen, anders kwam ik er niet. Ik moest het doorvoelen, geheel in mij voelen, eerst dan kon ik het beleven. Als ik eenmaal zoover was, was ik gereed en kon ik met uitbeelden beginnen. Iedereen zou uit deze voorstelling hem herkennen, mijn vriend, dien ik haatte. Al mijn haat zou ik er in leggen. Zijn leven zou ik bespotten, hem toonen, dat hij ten doode stond opgeschreven. Ik was verheugd en voelde mij gelukkig, dat die gedachten in mij waren opgekomen. Zou ooit een kunstenaar er aan hebben gedacht? Waar kwamen deze gedachten ,

vandaan? Waren ze wel de mijne? Ze waren angstig diep, haast
niet voor een mensch te vatten. Toch moest het mogelijk zijn,
dit te voltooien. Nog was het een onbewuste gedachte, maar zij
zou zeker bewust worden. Nu werd ook dit mij duidelijk, want
72
. ik begon nu van het onbeuwste en het bewuste iets te voelen.
Wanneer ik dit beeld doordacht, was ik mij ervan bewust het te
kunnen scheppen. Wat dit het juiste begrip, het ware bewustzijn,
of was dat niet het geval? Nu begon ik weer opnieuw. Maar .,
ik zou bij dat ééne moeten blijven, niet aan andere dingen denken,
alleen dit groote in mij laten komen, om het tot bewustzijn
te brengen. Ik voelde mij gelukkig, in mij was ee~ nieuwe kracht
ontwaakt. Beleefden al mijn kunstbroeders hun scheppingsproducten
zooals ik?
Ik zou er eenigen naar vragen, die nog sympathie voor mij gevoelden.
Wellicht konden zij mij nieuwe indrukken geven. Van
mijn plan zou ik hun echter niets zeggen, dat bleef mijn geheim.
Ik stond op en spoedde mij naar hen toe, misschien zou ik hen
nog ontmoeten. Rust zou ik toch niet hebben, ik moest aanstonds
handelen. Tegelijkertijd zou ik mijn vriend Roni trachten
te doorgronden, want dit was noodig, omdat ik hem geheel zon
moeten kennen. Ik zou lange wandelingen met hem maken, hem
in mijn atelier toch binnen laten, zoodat mijn vriendschap hechter
zou schijnen. Ik moest hem meer zien, meer ontmoeten, of
mijn schepping zou niet' volmaakt worden. En deze zou de kroon
op mijn werk zetten.
Mijn idee was heerlijk, ongeloofelijk schoon en diepzinnig.

Jeff post **<j.f.post1986@gmail.com>** 7:50 AM (2 hours ago)
to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, r
edactie, altarry, kick, tulsi.gabbard

Ik
wilde hem zien, ik wilde heellang naar hem kijken. Wanneer
hij dit voelde, zou ik zeggen, dat ik aan een nieuw werk was begonnen
en dat het gelijkenis met hem zou vertoonen. Hij zou mij
vreemd vinden, maar men hield mij immers toch voor een droomer?
Nu vond ik dat prettig en maakte daar gebruik van. Ik had
de hoop ook vele anderen te ontmoeten. Van allen zou ik de
gevoelens peilen als dit tenminste mogelijk was. Eerst nu begon
ik belang in mijn vrienden te stellen en naar hun innerlijk
te zoeken.
Toen ik binnentrad, zag ik dat hij aanwezig was. Zou hij beschonken
zijn? Hij trad op mij toe en schudde mij hartelijk de
hand en zeide: "Mijn Lantos,. beste vriend, eindelijk weer eens
tezamen. De dagen duren q~ij te lang!"

Ik was verwonderd, in den morgen had ·ik heni nog ontmoet.
73
Zoo was het steeds met hem, drinken en pret maken, van werken kwam den laatsten tijd niets terecht. Welk een tegenstelling: zijn prachtige lichaam en zijn afschuwelijk karakter. Ik begon zijn gevoelens te peilen en zag hem doordringend aan.
"Ik ga haar uitbeelden, Lantos, van mijn geliefde zal ik iets moois maken," sprak hij.
Ik moest mij inspannen om niet in lachen uit te barsten. Hij zou iets moois maken, nu dan was hij verliefd en zijn macht gebroken. Wij zetten ons samen in een nis neder. Rooi was zeer luidruchtig en ik vermaande hem wat rustiger te zijn.
"Zooals ge wenscht, Lantos, ik zal mij beheerschen."

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 8:08 AM (1 hour ago)
to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, altarry, kick, tulsi.gabbard

Zijn hoffelijkheid vergat hij nooit, al had de wijn zijn gevoel verduisterd en zijn hoofd op hol gebracht.
"Een pracht middag, Lantos, jammer dat gij niet meeging." Hij scheen zich onze ontmoeting te herinnere n en zeide: "Mogen wij tezamen tot u komen? Ge zult een schoon paar zien en groote oogen opzetten."
Het ko.n niet mooier .en ik tastte gretig toe.
"Morgen kunt gij tot mij komen," zeide ik. "Als ge wilt breng haar dan mee, ik wil haar gaarne ontmoeten."
Hij greep mijn beide handen en drukte ze hartelijk.
.,,Ik dacht wel dat gij zoudt toestemmen. Gij zijt mijn vriend, Lantos en zult het blijven, nietwaar?"
Ik gaf geen antwoord en hij vervolgde: "Hoe laat kunt gij ons ontvangen?"
.,,Om één uur in den middag," zeide ik; het was mij onverschip.ig.
"Ik moet u wat mededeelen, Lantos."
.,,Ik luister," zeide ik, nieuwsgierig wat hij inij te vertellen zou hebben. Natuurlijk weer over zijn leven en zijn jongste vt:rovering.
"Ik ben te ver gegaan, Lantos, er moet iets geschieden, wat mij zeer onaangenaam is." ·
Onmiddellijk begreep ik wat hij bedoelde. Schoft, dacht ik, ook dat nog. "Denkt ge haar te trouwen?"
Hij schaterde het uit, als een duivelsch gelach klonk het in mijn
74
I I
.ooren. "Hoe komt gij er bij, Lantos. Mijn vrijheid, beste vriend, is me te lief. Wat raadt gij mij aan te doen?"

"Dat weet ik niet, daar kan ik u geen antwoord op geven."
... "Zij is het waard, Lantos, ze is schoon."
"Waarom trouwt gij haar dan niet?"
"Zooals ik u zeide is mijn vrijheid mij zoo lief. Maar zeg me wat ik moet beginnen? Ik kan mij niet los maken, waar ik ook ben .zij vindt mij en vraagt wat'te moeten doen. Zij is sterker dan ik, zij laat niet met zich sollen, Lantos. Ik heb nu ~ens misgerekend, want een dergelijk wezen heb ik nog niet ontmoet. Geloof mij, wanneer ik u zeg, dat ik mij graag wil bevrijden, haar van mij :zou afschudden, maar het is mij niet mogelijk. Ik ken haar beter dan ik mijzelf ken. Kom zeg mij, geef mij raad, wat moet ik -doen?"
.,,Gij wilt haar beeld maken?" vroeg ik.
."Iets dergelijks, doch ik weet nieç of het mij zal gelukken. Ik moet iets doen, maar wat? Dit is maar een middel, ziet ge, om mijzelf tijd te gunnen tot nadenken. Maar mijn vrzyheid, mijn zoo _geliefde vrijheid, Lantos !"
Valsch dier, dacht ik, hoe gemeen zijt ge. Al mijn goede voornemens werden gesmoord door zijn duivelsche gedachten.
·Onverwachts zeide hij: "Dat is waar ook, ik moet gaan. Och, dat ik daaraan niet heb gedacht. Ik moet gaan, Lantos, tot morgen, nietwaar?" Hij stak mij zijn hand toe en ging heen. Een vreemd mensch. Zooeven beschonken, nu was hij ineens nuchter. Hoe :kon dat? Waardoor zoo ineens die verandering? Was zijn doen .en laten gemaakt, slechts spel? Liet ik mij bedriegen? Speelde hij met mij een spel? W elneen, ik zocht het weer te ver, moest hem gelooven en. hem wat meer vertrouwen schenken.
De uren gingen voorbij en nog zat ik op dezelfde plaats na te -denken. Eindelijk stond ik op en ging heen. Mijn kunstbroeders had ik niet gepeild, niets kunnen vragen, zij die er waren moesten eerst ontwaken. In hen lag niet dat gevoel, zij waren leeg en onbewust. Was "ik" dan bewust? Steeds in alles dat bewuste en ·onbewuste leven. Ik was diep getroffen door alles wat hij mij verteld had. Arm menschenkind dat dit leed trof. Eerst noemde

I
!
I
I
I
I
I
'
I
I
I
hij haar een boerin, dan weer een schoonheid, en nu dat. Wanneer zij een andere persoonlijkheid was dan hij, interesseerde het mij dat wezen te ontmoeten en te leeren kennen. Voor mij was het een onmogelijkheid door Roni's masker heen te zien en zou

zij dit kunnen? Maar vrouwen waren anders dan mannen, zagen scherper en voelden dieper, wanneer het om alles en alles ging. Ik was zeer nieuwsgierig haar niet alleen te zien, doch ook haar te leeren kennen. Wellicht hielp mij dat voor mijn nieuwe werk. Misschien w'as zij een wonder, met andere krachten begaafd dan die ik kende en bezat. Was zij in alles zijn meerdere? Het was haast niet mogelijk. Zij zou dan een duivelin moeten zijn. Ook in hem zag ik een duivel in menschengedaante. Een prachtig paar! Een duivel en eçn duivel,in te ontmoeten was vermakelijk~ maar het was tevens griezelig een dergelijk span te leeren kennen. Ik verlangde reeds naar morgen. Jammer dat ik hen voor dezen avond of nacht niet had gevraagd, doch dit was niet meer mogelijk. Dus moest ik tot morgen wachten en niet ongeduldig zijn.

'Ik doodde.

Ik keerde terug tot mijzelf en zou trachten weer onder inspiratie te komen. Dat was nuttiger dan al zijn levensgeschiedenissen. Ik zou mij in mijn nieuwe werk geheel uitleven. Het zou nog grooter worden dan Marianne. Op dit oogenblik voelde ik dieper dan toen ik met haar beeld bezig was. · .

Mijn dienaar verwachtte mij. Ik zag hem doordringend aan. Iets in hem trok mij tot hem en stootte mij af. Ik zou hem nooit kunnen vertrouwen en toch stuurde ik hem riiet weg, kwam er eenvoudig niet toe. Ik voelde dat hij mij gadesloeg, hetge'en mij hinderde. Zijn gang was als die van een roofdier. Steeds geruisehloos en op het onverwachtste oogenblik stond hij voor mij. Wanneer ik dacht dat hij er was en dit wilde weten, werd het tegendeel bewaarheid. Ook hem kende ik maar half, want hij droeg een masker. Toch deed hij naar behaoren zijn werk, daarop had ik niets aan te merken.

"Waarom volgt gij mij?" vroeg ik onverwachts.

76

"Ik, meester? Ik dacht u te kunnen helpen, met iets van dienst te kunnen zijn, meester."

Ik had er reeds spijt van dat ik hem te streng had aangesproken.

"Ga rusten," zeide ik, "ik heb u niet noodig."

Toen ik alleen was ... nam ik op mijn rustbank plaats. Vóór mij, als een koningin, stond Marianne. Zag ik goed? Ik voelde iets anders aan het beeld, wat mij verontrustte. De plooien van het kleed dat haar bedekte, vielen anders, ik voelde en zag een andere schakeering. Zoo had ik het niet achtergelaten. Wie was hier buiten mij geweest? Ik wilde mijn dienaar roepen, doch bedacht mij. Verbeeldde ik mij maar wat? Ik trachtte mij opnieuw voor te stellen hoe ik het kleed er over had gehangen, doch kon het mij niet duidelijk meer herinneren. Iets anders· had ik moeten bedenken, dit was te eenvoudig. Ik had haar geheel moeten afsluiten, desnoods verzegelen, dit was onvoldoende. Mijn

dienaar zou zijn hoofd schudden en niet weten wat ik bedoelde. Maar ik wilde dat hij mij gehoorzaamde, anders moest hij maar weg. Ik hield niet van intriges, zelf was ik eerlijk en oprecht en dat verwachtte ik tevens van hem. Zou ik mij dan toch hebben vergist?

Ik legde mij neder om te slapen, maar er lag iets om Marianne heen-dat mij onrustig maakte. Ik ontdeed haar van het kleed en ~eerde terug naar mijn rustbank, om het beeld vandaar te bewonderen. Wat was het dat mij bezig hield en ~j be~gstigde?

Ik vond het beeld dof, iets geheimzinnigs voelde ik en haar glans en uitstraling was in een dicht donker waas veranderd. Hoe kwam dat en waarom zag ik haar nu anders? Toen ik aan het beeld werkte, voelde ik mij in een benijdenswaardigen toestand. Doch thans was ik mijzelf. Was het daarom, dat ik haar nu anders zag dan toen? Was zij nu ingeslapen? Had ik haar. toen wakker gezien en gevoeld? Dit verschil was te groot. Was zij, die daar -voor mij stond, toch ingeslapen?. Het was vreemd, heel vreemd. Lang tuurde ik naa.r mijn eigen kunst. Het was stil om mij heen, angstig stil. In welken toestand bevond ik mij eigenlijk, zou ik iets bijzonders beleven? Ik geloofde immers niet aan wonderen. Toch was dit een vreemd verschijnsel. Nu dacht ik dat